

La meva pàtria

per Dolors Pérez

Vaig néixer a Cartagena,
l'estimo, més que cap altra ciutat
de qualsevol país estranger.
D'allà són els meus pares,
i m'han parlat tant d'aquella terra,
la caseta... i els seus carrers...
Però jo només tinc una Pàtria,
Catalunya! No em sento d'enlloc més.
I no sóc pas insolidària pel fet
de viure en un altre indret.
Estimo la llengua i la història,
sóc part d'ella en el temps.
M'emociono tota
en escoltar el nostre himne
i de Pau Casals el Cant dels ocells;
se m'omplen els ulls de llàgrimes
quan ballo la sardana amb agermanament
i les cames em tremolen quan miro
enlairar-se a poc a poc i amb gran esforç
les torres dels castellers;
se'm fa un nus a la gola
deixant-me muda fins que sona la gralla
trencant el silenci.
Estimo els meus poetes, que porten
enyor i set de justícia,
com l'Emigrant de Jacint Verdaguer,
el Cant espiritual d'En Maragall,
la tristesa de Màrius Torres, i tants
d'altres que no cal anomenar
perquè tots els coneixem.
Sóc catalana, nascuda a Cartagena,
i és evident que en el mateix planeta som,
i aquest, dins l'Univers,
però amb Catalunya tinc un deute,
m'he sentit estimada i acollida
amb tots els meus drets.
És una terra dissortada
i des de segles incompresa i espoliada
i encara demanant disculpes
per recuperar tot allò que li han pres.
No, seria molt desagradida
si tot això no ho tingués present.
Cartagena no em necessita,
Catalunya, sí, per fer pinya
amb tots aquells que l'estimem
i volem que sigui el que és:
TERRA, NACIÓ I LLENGUA,
amb tota la dignitat que es mereix.

